

Arrest

nr. 287 446 van 11 april 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Charles BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 8 februari 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 23 februari 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 24 februari 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Dublin III-verordening.

1.5. De Kroatische overheden stemmen op 9 maart 2023 in met het terugnameverzoek, op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 30 maart 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit overdrachtsbesluit is de betreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 (5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De Heer [S.,M.], verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 21.02.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 21.02.2023 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hierbij legde hij geen persoonlijke documenten voor. De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 24.02.2023 nooit in het bezit van een paspoort te zijn geweest en enkel een kopie van zijn taskara in zijn GSM te bezitten.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken.

Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 08.02.2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië (Zagreb).

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 24.02.2023.

De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder verklaarde hij geen familie in België en in Europa te hebben.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde

De betrokkene verklaarde Afghanistan 10 dagen na de val van het vorige regime te hebben verlaten omwille van problemen met de Taliban: hij verklaarde dat zijn vader voor het Afghaans Nationaal Leger werkte. Hij stelde dat hij via Iran gedurende 10 dagen naar Turkije doorreisde, waarna hij 13 maanden in Istanbul verbleef. De betrokkene verklaarde vervolgens via Bulgarije naar Servië te zijn getrokken, waar hij 2 maanden in het kamp 'Obrinawas' verbleef. Hij verklaarde vervolgens via Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk het Belgisch grondgebied 2 dagen voor zijn asielaanvraag te hebben betreden.

De betrokkene kon tijdens zijn gehoor geen exacte data van zijn reisroute geven.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat hij van andere Afghanen heeft gehoord dat België de Afghanen goed behandelt en hen een kans geeft tot erkenning omwille van de problemen in Afghanistan.

Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij liever in België wilt blijven. De betrokkene verklaarde dat hij gewoonweg niet van Kroatië houdt.

Op 23.02.2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd 09.03.2023 conform artikel 20 (5) van Verordening 604/2013 aanvaard.

De Kroatische instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zagreb.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden

indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij gewoonweg niet van Kroatië houdt.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene meer van België dan van Kroatië houdt doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij werd verplicht om zijn vingerafdrukken te laten registreren en dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. Hij verklaarde dat de Kroatische politie hem had gemeld dat de vingerafdrukken enkel bedoeld waren voor interne veiligheid.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene verzoeken om internationale bescherming indiende in Kroatië.

De Kroatische instanties stemden op 09.03.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20 (5) van Verordening 604/2013: : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in artikelen 23, 24, en 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de

verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Indien de Kroatische instanties tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zullen ze het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Aan het akkoord dd. 09.03.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (*‘Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation’*). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker (*‘In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant’*).

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (*“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”*, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (*“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”*, pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd (*“The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019,*

subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation”, pagina 84).

Rapporten en media maken gewag van “push backs” naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (“Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, pagina 24).

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in goede gezondheid te verkeren.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is. Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het verbod op willekeur".

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat

"Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

" Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ".

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat- vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december

2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 Oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zien baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar zij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

"Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen.

De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage

verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald."

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, Organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen".

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een overdracht naar Kroatië geen schendingen inhoudt. Indien verwerende partij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was zij tot een ander besluit gekomen, namelijk dat bij een overdracht naar Kroatië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde: "De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgie en Rusland, par. 448)."

De situatie waarin Verzoeker terecht dreigt te komen in Kroatië is onder meer als volgt (<https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR-2021update.pdf>)

1) Het slachtoffer worden van pushbacks en politiegeweld:

Push-back practices reported by national and European NGOs and other actors Pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'. 41 According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, 42 including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. 43 According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia.44 The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence

Monitoring Network's. It also reported that older children were victims of physical violence and younger children of psychological violence. Unaccompanied children were taken to police stations where they were often forced to sign a statement claiming to be of legal age. The Ombudsperson for Children further reported that families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum.⁴⁵ In February 2021, a Croatian border police official was accused of sexually abusing an Afghan woman during a search of a group of migrants at the border with Bosnia.⁴⁶ The European commission described the incident as a "serious alleged criminal action" and urged the Croatian authorities "to thoroughly investigate all allegations, and follow up with relevant actions". According to a dossier from the Danish Refugee Council (DRC), the incident occurred on the night of 15 February, in Croatian territory, a few kilometres from the Bosnian city of Velika Klaus.

In their monitoring activities, AYS and the Border Violence Monitoring Network (BVMN) recorded 2,805 individual victims of illegal expulsion and police violence, collectively expelled into 205 groups, out of which 44 percent of persons explicitly and unsuccessfully sought asylum in Croatia. ⁴⁷ Some of these cases included children, unaccompanied children, pregnant women and disabled persons. AYS also reported that some families were separated during the expulsion i.e. children would have entered asylum system, while their parents were expelled. The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. ⁴⁸ CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. In 2021, CPS provided legal support to a person who was prevented from applying for asylum i.e. his expressed intentions to lodge an application were repeatedly ignored during his stay in the Reception Centre for Foreigners in Jezevo (deportation-detention centre). In addition, his attorney was denied access to him and he was forcibly removed from Croatia without access to a legal remedy. The case is pending before ECtHR (see below). ⁴⁹ Protection Rights At Borders (PRAB) initiative, ⁵⁰ which focusses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia to Bosnia and Herzegovina. ⁵¹ Following repeated allegations in previous years, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) organised an ad hoc visit to Croatia in August 2020. Upon publication of the report at the end of 2021, the Croatian Ministry of Interior responded in 2022 the following: "During 2021, the Mol's Internal Control Department processed 13 cases related to the treatment of migrants by police officers. The actions of the Internal Control Department relate to the preliminary collection of information on events and the collection of evidence of possible disciplinary responsibility of police officers, while other investigations are conducted by specialized services - the criminal police. In connection with the above, disciplinary proceedings have been initiated against 6 police officers - against three for misconduct in the service or outside the service when the reputation of the police is severely damaged - proceedings are underway, while disciplinary proceedings against three police officers have been terminated for noncompliance, negligence, untimely or careless performance of official duties and fines were imposed on them. Criminal investigations in cases from 2021, which have been completed so far (12 cases in total) , have not established facts or evidence that would indicate suspicion of committing criminal offences or misdemeanours committed to the detriment of illegal migrants by police officers. However, two procedures are in progress and the decision of competent judicial authorities is pending."⁵² During the year 2021, reports of injured and dead migrants were also reported. - In February 2021, police officers saved five migrants (three women and two children) from drowning in the area of Kopacki Rit, near the border with Serbia, the Ministry of the Interior informed FRA. ⁵³ - In March 2021, one man died and two men were hospitalised after they had been hurt by the explosion of a landmine from the Croatian War of Independence in the forest area of Saborsko. A few days later, four migrants died, while 19 others, including children, were injured and hospitalised following a truck accident on a highway near Okucani.

- In July 2021, there was a car accident in which one person died and about 20 people were injured. - In December 2021, an Afghan woman and a little girl of Turkish nationality drowned in a river. ⁵⁴ Push-back practices reported by the media Video evidence of pushbacks from Croatia to Bosnia-Herzegovina were published in June 2021 by a coalition of outlets.⁵⁵ Lighthouse Reports further recorded a high-resolution footage of a pushback at the border with Bosnia Herzegovina. ⁵⁶ Forensic examination of the video demonstrated that the masked men had equipment and uniforms consistent with the Croatian police's riot control branch, called the Intervention Police. Three of the four police officers were using a so-called Tonfa, i.e. a baton that is only issued to the Intervention Police. The research team contacted six police officers who wished to remain anonymous and confirmed that "there is no official order which was officially issued by the Ministry of the Interior. However, internally there is an order that migrants found in Croatia must be returned across the green border. Therefore, the police are not guilty of anything as it is their duty to carry out orders."⁵⁷ Following these events, the 14th session of the Parliamentary

Committee for Human Rights and the Rights of National Minorities was held on 13 October 2021 and the state attorney's office ordered investigations against police officers.⁵⁸ After the release of the recording in question, the Ombudsperson started her own inquiry into the Ministry of Interior's actions, calling on the Ministry of the Interior and the State Attorney's Office to duly inform her on the actions taken as well as their outcomes in line with her mandate as the deputy of the Croatian Parliament for the protection and the promotion of human rights and fundamental freedoms.⁵⁹ At EU level, the Group of the Progressive Alliance of Socialists & Democrats in the European Parliament asked the President of the European Commission Ursula von der Leyen to initiate infringement procedure against Croatia (as well as against Poland and Greece) for violating the right to international protection and the principle of non-refoulement at the EU's external borders. MEPs stress the need to take all necessary measures to stop the inhumane policy of illegal expulsions.⁶⁰ Reactions from UN bodies and European human rights bodies This situation at Croatia's borders has further drawn attention from UN bodies as well as the Council of Europe. In April 2021, the United Nations in Bosnia and Herzegovina called for urgent action to end violent pushbacks and collective expulsions of migrants, asylum-seekers and refugees, including minors, along the Croatian border with BiH.⁶¹ UNHCR's Assistant High Commissioner for Protection, Gillian Triggs, visited Croatia in July 2021. After her stay in Bosnia and Herzegovina and Croatia, she commented on the violent actions of some members of the Croatian border police, but also welcomed the government's decision to address the growing number of reports by establishing an independent body to monitor the situation.

In August 2020, the Council of Europe Committee for the Prevention of Torture (CPT) completed a five-day rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of persons attempting to enter the country and apprehended by the police.⁶³ The delegation visited several temporary reception centres and informal migrant settlements in north-west Bosnia and Herzegovina, where it interviewed and medically examined many migrants who claimed they were apprehended by Croatian law enforcement officials within the territory of Croatia and forcibly returned to Bosnia and Herzegovina. In Croatia, beside the Reception Centre for Foreigners in Jezevo, the delegation visited the Cetingrad Border Police Station, the Donji Lapac Border Police Station, the Korenica Border Police Station, the Intervention Police Unit of the Karlovac Police Administration (Mali Erjavec). The preliminary observations of the delegation were presented to the Croatian authorities at the end of the visit. According to the Croatian Ombudsperson, the report on the CPT visit was adopted in November 2020 and the CoE Commissioner for Human Rights urged to Croatia to publish it, as it is common practice for CPT reports to be made public, with very few exceptions.⁶⁴ In October 2021, representatives of the CPT met with officials of the Ministry of Interior led by the Minister and the State Secretary for European and International Affairs inter alia to discuss why Croatia refused to publish the report. According to the procedure of the Council of Europe, the country to which the report refers must express its consent to its publication, which usually takes place within three months of its adoption.⁶⁵ The report on the visit to Croatia carried out by CPT from 10 to 14 August 2020 was finally published in December 2021.⁶⁶ According to the report there were cooperation difficulties i.e. the list of establishments provided to the CPT's delegation concerning the places where foreign nationals may be deprived of their liberty was incomplete, the police officers met in the police establishments visited by the CPT's delegation were poorly informed about the mandate of the Committee, especially as regards the CPT's right of access to all documentation containing information relevant to its mandate. The CPT's delegation visited three temporary reception centres operated by the International Organization for Migration (IOM) and a variety of informal settlements in the territory of the Una Sana Canton of BiH where it interviewed numerous persons who stated that they had been subject to removal operations from Croatia and received numerous allegations of physical ill-treatment of foreign nationals by Croatian law enforcement officials consisting of slaps, kicks, blows with truncheons and other hard objects to various parts of their bodies. The alleged ill-treatment had been purportedly inflicted either at the time of their "interception" and de facto detention inside Croatian territory (i.e. ranging from several to fifty kilometres or more from the border) and/or at the moment of their "diversion" (i.e. push-back) across the border with BiH, which often included being held against their will and being transported in a police van to the border. The allegations mainly concerned members of the border police or intervention police officers from the respective county police administration and, to a lesser extent, members of the special police. In a significant number of cases, persons interviewed displayed injuries on their bodies which were assessed by the delegation's two forensic medical doctors as compatible with their allegations of having been ill-treated by Croatian law enforcement officials. A number of persons met by the CPT's delegation complained that, in addition to physical abuse, they had been subjected to other forms of severe ill-treatment by police officers when apprehended and pushed back. Such treatment consisted of police officers firing bullets close to their bodies while they lay on the ground, being thrown in river with their hands still zip-locked, being forced to march through the forest and being pushed back without shoes and wearing only their underwear and, in some cases, even fully naked."

The CPT also stated that the manner and conditions of transportation of migrants from the place of apprehension to the border with BiH are also a source of concern as they may in some cases amount to ill-treatment. The delegation received numerous allegations of migrants being transported with their hands cuffed in zip-locks in front in cramped conditions with several of them forced to stand due to the lack of space. Further, the standard deportation vans were not equipped with security belts or hand grips. Numerous allegations were received of reckless driving by police officers causing injuries to migrants, as well as episodes of nausea and vomiting. The delegation also received a number of allegations that the Croatian police had denied requests from persons seeking asylum and that they had not provided emergency medical assistance to vulnerable individuals such as families with children and women. The Ministry of Interior reacted to the publication of the CPT Report and stressed that the Ministry of the Interior had not agreed to the publication ; and that the decision to publish report was made unilaterally by the Committee. 67 The Ministry also stressed that the CPT based its report on unverifiable information from Bosnia and Herzegovina and exceeded its mandate. In March 2022, the CPT published the response of the authorities to the report on the Committee's ad hoc visit to Croatia. 68 In relation to the fulfilment of recommendations formulated by the CPT report, some of the authorities' responses included the following : - The Ministry of Interior reported that, on 2 December 2021, "the General Police Directorate of the Ministry of Interior sent a letter to police administrations and stations familiarising police officers once again with the CPT's mandate in the part regarding immigration administrative detention and other actions towards foreign nationals." - Regarding the CPT's recommendation that individuals must be accorded the fundamental safeguards against ill-treatment the Ministry of Interior argued that "just because a person was transported in a police vehicle or because of any other treatment of a person by the police, it cannot be assumed that the freedom of movement of the person is restricted. The Croatian police often transports various categories of persons (Croatian and foreign nationals, migrants) in police vehicles and according to such a provision, for foreigners who are legally staying, the transport would also represent detention by the police - which is not true, nor is it really the case. Injured and pregnant migrants are transported to hospitals, migrants who expressed the intention to apply for international protection are transported to reception centres, unaccompanied minors are transported to initial medical examinations and in institutions for children, while migrants who were found on the streets or who registered with the police to express the intention for applying for international protection or for any other reason, are transported to a police station for identity verification and collecting information, which does not always imply that they have all been detained by the police "against their own will". In addition, if it is necessary to assess the voluntary element of a migrant being transported or being treated in a different way, the police will assess it in each concrete case and take measures to formally restrict movement. Furthermore the Ministry of the Interior stressed that they apply a "zero tolerance for illegal use of coercive means towards any population, as well as zero tolerance for failure to prosecute any criminal offence or misdemeanour committed by police officers which we strongly condemn and do not support in any way. " - Regarding the CRT's recommendation for the Croatian police to record every "interception", i . e. "diversion" of migrants (location, description of the action undertaken, names of officers involved, means used for these purposes etc.), the Mol stressed that migrants who are deterred from attempting to illegally enter the Republic of Croatia are located in the state territory of the neighbouring countries - Bosnia and Herzegovina and Serbia where the Croatian police has no jurisdiction. More precisely, deterrence measures are applied in open and inaccessible terrains (forests, mountains), by day and by night and in all weather conditions which is why it is not possible to obtain personal information from migrants, conduct official hearings etc. Although it is not possible to identify migrants when applying deterrence measures, police officers are obliged to profile (identify) migrants in need of assistance and protection and provide them with it, taking into account the circumstances of each individual case. We would like to point out that police officers are especially trained to recognize such persons. After noticing the measures applied for deterrent purposes, in the majority of cases migrants give up on the attempt to illegally enter the Republic of Croatia and return to the depth of the territory of the neighbouring country in which they are located. - Regarding the CRT's recommendation that the Croatian authorities restore the capacity of the NPM to carry out unimpeded monitoring work in all police establishments, which should include the possibility of undertaking unannounced visits and having access to all relevant information in paper or electronic format, the Mol reported that Article 5(1) of the Act on the National Preventive Mechanism (ANPM) "contains a provision on unannounced visits stipulating that "persons who participate in the performance of activities of the National Preventive Mechanism shall have the following powers: perform unannounced visits to bodies or institutions and inspect premises occupied by persons deprived of liberty" and the crucial part, "or potentially occupied by persons deprived of liberty", stipulated in Article 3 of the ANPM, is omitted at the end of the sentence. As this provision is the only provision in the entire Act mentioning unannounced visits, we consider it to represent a *lex specialis* regarding unannounced visits and in relation to all other provisions of the ANPM and that an unannounced visit based on the

ANPM is authorised only if foreign nationals whose freedom of movement is restricted are located in a police station". The Mol further stressed that based on this single provision which is vague and ambiguous (Article 5(1) of the ANPM), unannounced visits have become a rule because the Ombudswoman did not announce any of her visits to police stations. In this way, she deliberately made it seem as if information were not given to her because, at the time of the visit to the police station, only police officers who do not have the requested information are most often on operational duty. Due to this, police officers for illegal migration from the headquarters of the police administration have to be called to find case files that the Ombudswoman wants to inspect immediately because the files are not in the information system and are not accessible immediately, which is another fact not mentioned by the Ombudswoman. On the contrary, she tries to imply that, considering she has indirect access to the information system (using requests), she does not obtain information which are not even in the information system (notes, certificates, orders...). In this way, a practice has been created according to which the exception as provided by law has become a rule. As regards access to the information system of the Mol, the Ombudswoman was answered on several occasions that it is strictly under the personal authority of police officers in line with the Instructions for assigning passwords and responses issued by the IT Department of the Mol, police officers are not allowed to give their passwords and responses to other persons nor are they allowed to enable access to the system to other unauthorised persons. The violation of this instruction is considered to be a serious breach of official duty in line with the Police Act.

- Regarding the CPT's recommendation on the conditions of detention for large groups of "intercepted" migrants who need to be processed at a police station, the Ministry of Interior replied that they are aware that the premises for persons deprived of liberty in individual police stations do not fully meet the prescribed standards. However, they are of the opinion that the possible accommodation in such premises should not be considered a degrading act because it refers to a short-term detention lasting up to 24 hours and the rooms are heated, the persons are given food as well as access to sanitation facilities. On 26 March 2020, the General Police Director sent instructions to all police administrations and stations concerning the recommendation of the Ombudswoman, that if an arrested alien needs to be detained at a police station in accordance with the Aliens Act for a period longer than 24 hours, the prolonged detention must be implemented at the nearest police station which has premises for detention for up to 12 hours.

- As for the CPT recommendation on police transportation, the Mol reported that on 5 January 2022, the General Police Directorate of the Ministry of the Interior sent a letter to all police administration 30 and police stations informing and instructing police officers on the orderly manner of transporting migrants using police vehicles. The next CPT periodic visit to Croatia is planned for 2022.⁶⁹

In August 2020, Amnesty International prepared its submission for the Universal Periodic Review (UPR) of Croatia in November 2020.⁷⁰ It evaluated the implementation of recommendations made to Croatia in its previous UPR, including in relation to serious concerns about pushbacks and collective expulsions of refugees and migrants attempting to enter the country and in particular the allegations of violence perpetrated by the Croatian police. Croatia's human rights record were reviewed by the UN Human Rights Council's Universal Periodic Review (UPR) Working Group in November 2020. As reported by Initiative Welcome, in November 2020 during the sessions on the third cycle of the Universal Periodic Review (UPR), several UN member states made recommendations to Croatia regarding investigations into the use of excessive force against refugees and migrants.⁷¹ They recommended inter alia to stop illegal deportations, to improve border management in line with international human rights standards, and to combat discrimination against refugees and other migrants.⁷²

In 2021, Croatia reviewed the 224 recommendations in cooperation with relevant bodies and accepted 194 of them, while the other 30 recommendations were „noted".⁷³ Due to the language used in those recommendations concerning the police treatment of migrants, Croatia was of the view that this sensitive issue has to be additionally explained. In this sense, Croatia decided to take „note" of all the recommendations concerning migrants, refugees, asylum seekers. In January 2021, the Council of Europe Commissioner for Human Rights published written observations to the European Court of Human Rights concerning the cases of three Syrian applicants summarily returned from Croatia to Bosnia and Herzegovina, stressing that all the information available to the Commissioner points to the existence of an established practice of collective returns of migrants from Croatia to Bosnia and Herzegovina, which are carried out outside of any formal procedure and without identifying the persons concerned or assessing their individual situation.⁷⁴ The Commissioner also pointed to the widespread ill-treatment of migrants by Croatian law enforcement officers in the context of collective returns, and a lack of prompt, effective and independent investigations of such treatment.

(...)

Are You Syrious? (AYS) reported that human rights defenders engaged in their organisation continued to be put under pressure by national authorities in 2021.⁸⁷ One of their volunteers, an asylee from Iraq, who is also one of their former employee, was directly targeted. At the end of 2019, he was offered to become an informant for the Ministry of the Interior / Security and Intelligence Agency with threats that

his status would be revoked if he refuses. Given that he still decided to refuse the offer, his refugee status was revoked in May 2020, with the explanation that he had falsely presented the facts in his case, and was declared a threat to national security. His law suit before the Administrative Court was rejected in 2020 and in 2021, he had left Croatia. 88 In addition, AYS reported that in December 2021, the High Misdemeanour Court in Zagreb found guilty their volunteer against whom the police had initiated misdemeanour proceedings for helping a family in the context of an irregular border crossing in 2018. The volunteer claimed that he was not in direct contact with them but only informed the police about their wish to apply for international protection due to the fact that they were previously pushed back from Croatia on several occasions. The High Misdemeanour Court in Zagreb found the volunteer guilty although according to AYS he had never been in a direct contact with the family, which was proven in court. AYS sees this as a continuation of a practice of intimidating organisations that systematically report on the situation on borders and that provide legal and other types of support to persons trying to cross the border to lodge an application for international protection. On 30 January 2021, four Italian Members of the European Parliament, were prevented from approaching the Croatian borders by the Croatian police. During a press conference held on the next day, they explained that they had initially received permission from the authorities to observe what happens on the Croatian borders, but that they were prevented access to them. 89 The Croatian Prime Minister stressed that the aim of the visit of the MEPs was to provoke an incident and damage the international reputation of the Republic of Croatia, while disrespecting its laws and institutions. 90

1.3. Border monitoring

The CPT in its report on ad hoc visit to Croatia in August 2020, stated that there are currently no effective accountability mechanisms nor effective monitoring mechanism capable of examining push-backs. An independent monitoring mechanism for border monitoring was established in Croatia in summer 2021.⁹¹ According to information provided to the Centre for Peace Studies by the Ministry of Interior the following institutions and organizations are included in the Independent Monitoring Mechanism : the Croatian Academy of Medical Sciences, the Croatian Academy of Legal Sciences the Centre for the Culture of Dialogue, the Croatian Red Cross and a law professor as an independent legal expert.⁹² Representatives of the mentioned civil society organisations (one from each) and the law professor are members of the Coordinating Committee of the Independent Monitoring Mechanism, while direct activities within Independent Monitoring Mechanism are carried out by two representatives of these civil society organisations. The role of the Coordinating Committee is to professionally direct and manage the activities of the Independent Monitoring Mechanism and to prepare a semi-annual and final report on the conduct of police officers. The summary of the final report will be published on the Ministry of Interior's website. In addition to the Coordinating Committee, the establishment of an Advisory Committee is envisaged as an informal body that would meet twice a year to provide guidance on any necessary improvements to this new monitoring mechanism. Within the Advisory Committee, the invitation to participate was sent to the European Commission, European agencies (i.e. FRA, Frontex, EASO - now EUAA), international organisations (IOM and UNHCR), the Ombudsman's Office, the Office of the Ombudsman for Children, the Office of the Gender Equality Ombudsman and the State Attorney's Office. In addition to the above, the meetings of the Advisory Board may be attended by representatives of the Coordinating Committee in order to directly provide information on the activities carried out. The independent monitoring mechanism is established for a one year period with the possibility of extension, while activities will be carried out at the Croatian border (border crossings / police stations / police administrations) with Bosnia and Herzegovina, Montenegro and the Republic of Serbia and in the reception centres for foreigners. The activities of the Independent Monitoring Mechanism include 20 visits (announced and unannounced) in order to monitor police officers' treatment of irregular migrants and applicants for international protection in the implementation of regulations governing state border surveillance and international protection, announced visits to green border and access to case files regarding complaints of alleged illegal treatment of irregular migrants and applicants for international protection. The direct activities of the Independent Monitoring Mechanism are carried out by two representatives of civil society organizations. Within seven (7) days after the monitoring visits, monitors shall jointly compile an individual report and submit it to the Coordinating Committee. The first semi-annual report of the Independent Monitoring Mechanism for the period June- December 2021 was published at the end of 2021 and is available online.⁹³ During this 6 months, the monitoring mechanism conducted 8 visits. The mechanism found that "the police carried out permissible deterrence of migrants under Article 13 of the Schengen Borders Code although it does not record them, but also an impermissible deterrence in isolated cases in mine suspected areas". The mechanism further found that the Ministry of Interior misinterprets relevant regulations in situations where irregular migrants cross the state border in mine suspected areas where police officers do not conduct physical surveillance. When they get caught by the police after crossing, migrants point out that they have entered Croatian territory and are seeking asylum, but the interpretation of the Border police is that they did not actually enter Croatian territory, given that these areas are not "under de facto government of the Republic of Croatia".

Thus, they discourage them from crossing / entering in a way to send them back in safe locations, without assessing their individual circumstances and determining whether they are indeed protected from refoulement. On the occasion of the publication of Centre for Peace Studies' and Welcome Initiative's Report on "Illegal Expulsions from Croatia in the Context of the Covid-19 Pandemic" CSOs issued a joint statement questioning among others, the independence and effectiveness of monitoring mechanism. 94 It should be further noted that, in September 2021, UNHCR and the Croatian Law Centre in cooperation with the Ministry of Interior organised and held 3 workshops on the subject "Access to the International Protection System" for police officers. In total 37 police officers participated at workshops. The following topics were discussed at the workshop : human rights of migrants, protection and identification of vulnerable groups, access to asylum system and the accountability of police officers. »

2) Als gedublineerde in zeer slechte levensomstandigheden terecht te komen:

In a report published in February 2019, Médecins du Monde highlighted that mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants.

3) Ontoereikende bestaansmiddelen (13 EUR per maand):

The Decision on the Amount of Financial Assistance for Applicants for International Protection prescribes that the amount of support is 100 HRK per month, thus approximately €13.30. Monthly financial support to applicants is very low, although the amount varies if there are dependent family members. The amount of 100 HRK per month is very limited and can serve only as pocket money.

4) Als gedublineerde in een slechte psychologische en gezondheidstoestand terecht te komen (<https://medecinsdumonde.be/system/files/publications/downloads/Mental%20health%20of%20asylum%20seekers%20in%20Croatia%20.pdf>):

Asylum seekers transferred to the Republic of Croatia under the Dublin III Regulation on average demonstrate more pronounced depressive symptoms and lower subjectively assessed quality of life; as well as lower levels of satisfaction with their own sense of future security.

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Kroatië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing biedt geen enkele (individuele) garantie ten aanzien van Verzoeker. Bovendien moet er worden opgemerkt dat de Kroatische autoriteiten initieel bezwaar hebben geuit tegen de overdracht van verzoeker naar Kroatië.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij bovendien afdoend en deugdelijk moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Kroatië. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Kroatië. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Kroatië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Kroatië te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Kroatië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

De Raad merkt op dat verweerder op correcte gronden heeft gemotiveerd dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (cf. HvJ 19 maart 2019, nr. C-163/17) reeds oordeelde dat lidstaten "geen verzoekers

mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.” Verweerder heeft ook terecht overwogen dat “[e]lke lidstaat [...] dan ook [is] gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest” en dat “het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht [...] een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de overwegingen van het bestreden overdrachtsbesluit duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde omtrent zijn voorgehouden ervaringen in Kroatië en heeft uiteengezet waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen geen aanleiding kunnen geven tot het besluit dat hij, bij een overdracht aan de Kroatische autoriteiten, dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten verboden behandelingen. De overwegingen in het bestreden overdrachtsbesluit tonen aan dat verweerder hiertoe een uitgebreid onderzoek heeft gedaan en de gegevens die blijken uit tal van documenten omtrent de situatie van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend bij zijn besluitvorming heeft betrokken. Verweerder heeft ook geuid dat de Kroatische autoriteiten in het specifieke geval van verzoeker, in het terugnameakkoord van 9 maart 2023, expliciet hebben bevestigd dat hij effectief toegang zal hebben tot de procedure die toelaat internationale bescherming te verkrijgen, dat hij adequate opvang, gezondheidszorg en rechtsbijstand zal ontvangen, dat hij gebruik zal kunnen maken van een effectief rechtsmiddel en dat er een individuele benadering van zijn verzoek zal zijn, waarbij zijn eigenheden en kwetsbaarheden in aanmerking zullen worden genomen. Deze vaststelling vindt steun in een aan de Raad overgemaakt stuk, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat dergelijke garanties niet werden gegeven.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid of zou zijn tekortgekomen aan de vereiste om bij de verwijdering van een vreemdeling uit het Rijk na te gaan of deze vreemdeling niet dreigt te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

Daar verzoeker, blijkens de stukken van het administratief dossier, op 24 februari 2023 werd gehoord, hem niet de mogelijkheid werd ontzegd om kennis te nemen van zijn dossier en het in casu bestreden overdrachtsbesluit uitvoerig werd gemotiveerd, kan ook geen schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten of het hoorrecht worden vastgesteld.

Verzoeker stelt voorts de zienswijze van verweerder dat hij geen reëel risico loopt om in Kroatië te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, niet te delen. Hij verwijst hierbij in eerste instantie naar de verslaggeving omtrent push-backs aan de grens en het hierbij gebruikte geweld. Deze verslaggeving is, in voorliggende zaak, evenwel niet relevant aangezien de Kroatische autoriteiten zich reeds uitdrukkelijk hebben geëngageerd om verzoeker toe te laten tot het grondgebied en verzoeker door de Belgische autoriteiten zal worden overgebracht naar Kroatië, via de luchthaven van Zagreb. Zoals verweerder aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit kan in het AIDA-rapport ook worden gelezen dat personen die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en krijgen zij een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen, waar zij een medische controle ondergaan. Niettegenstaande de vermeldingen in hetzelfde AIDA-rapport inzake ‘push-backs’ en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 52) geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met ‘push backs’.

Verzoeker laat trouwens ook na concreet in te gaan op de verdere motivering die verweerder heeft voorzien met betrekking tot de eerdere berichtgeving inzake ‘push backs’ en politiegeweld in Kroatië en waarbij wordt gewezen op de gezette stappen in het proces van toetreding van Kroatië tot de

Schengenzone en de opvolging door de Commissie in de voorbije jaren of de behandeling van migranten en verzoekers om internationale bescherming bij de controle van de grenzen in overeenstemming was met het EU-Handvest en het internationale recht. Verweerder wijst erop dat de Kroatische regering instemde met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming en dat dit mechanisme sinds juni 2021 actief is en in juli 2022 een eerste jaarverslag uitbracht. Hij stelt dat het jaarverslag weliswaar een aantal aanbevelingen formuleert, maar ook aangeeft dat er in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld. Volgens het verslag worden verzoeken om internationale bescherming in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn. Evenmin werden gevallen van collectieve uitzetting van vreemdelingen vastgesteld. Het is algemeen geweten dat Kroatië recent daadwerkelijk is kunnen toetreden tot de Schengenzone.

Gezien het feit dat verder geenszins wordt aangetoond dat verzoeker psychische problemen heeft, is zijn verwijzing naar kritische bemerkingen omtrent de beperkingen inzake het verstrekken van mentale gezondheidszorg in Kroatië ook niet dienstig. Het door verzoeker aangehaalde citaat uit een verslag waarin wordt vermeld dat vreemdelingen die worden overgedragen aan de Kroatische autoriteiten in het raam van de Dublin III-verordening meer dan gemiddeld depressieve symptomen hebben en negatiever in het leven staan, is daarnaast op zich onvoldoende zwaarwichtig en onvoldoende betrokken op de persoonlijke situatie van verzoeker om te kunnen worden beschouwd als een element dat zou kunnen toelaten vast te stellen dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen. Door erop te wijzen dat verzoekers om internationale bescherming slechts een beperkt geldbedrag kunnen ontvangen, dat enkel als zakgeld kan dienen, toont verzoeker daarnaast niet aan dat hij geen gepaste opvang zal kunnen genieten, zoals werd gegarandeerd door de Kroatische autoriteiten.

Verzoekers ongestaafde bewering dat de Kroatische autoriteiten in eerste instantie de terugnamevraag niet wensten in te willigen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De beschouwingen van verzoeker leiden geenszins tot de conclusie dat het bestreden overdrachtsbesluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten, van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

Op basis van verzoekers uiteenzetting kan tevens niet worden geoordeeld dat verweerder enig, niet nader toegelicht, "*verbod op willekeur*" heeft geschonden waaruit kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing is aangetast door een gebrek dat tot de schorsing ervan kan leiden.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

I. CORNELIS